

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/156/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125210338
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6125210338.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Žilina, Tolstého 1201/20, IČO: 50 496 166, zastúpeného ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Žilina, Tolstého 1201/20, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, v spore o zaplatenie 375,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 13C/16/2025-68 zo dňa 05.06.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 375,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 375,- Eur od 29.11.2024 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1

Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že v konaní nebolo sporné, že dňa 01.10.2024 došlo v A. k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX D. (ďalej len „Poškodený“). K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného. Poškodený nechal vykonať opravu uvedeného motorového vozidla, na ktorú na ktorú bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 1242/2024 zo dňa 02.10.2024, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo. Nájom náhradného motorového vozidla trval od 02.10.2024 do 23.10.2024 pri dohodnutom dennom nájomnom 75 eur. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca Poškodenému faktúru č. 13852024, splatnú dňa 07.11. 2024 na sumu 1.700 eur s DPH za 22 dní, t.j. za dobu užívania náhradného vozidla. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Poškodený postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Žalobca si uplatnil náhradu škody z postúpenej pohľadávky u žalovaného. Žalovaný dňa 15.11.2024 poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 1.325 eur. Daný spor bol založený na zodpovedaní otázky existencie príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou ako príčinou a nákladmi vynaloženými na náhradné vozidlo titulom nájmu náhradného vozidla, ktoré si poškodený musel zapožičať v dôsledku

škodovej udalosti, a to po dobu, po ktorú bolo poškodené motorové vozidlo v autoservise do jeho vydania poškodenému, t.j. v čase od 02.10.2024 do 33.05.2024, t.j. 22 dní, pričom zároveň ide aj o dobu nájmu náhradného motorového vozidla.

1.2

Súd prvej inštancie poukázal na právne závery formulované Ústavným súdom SR v náleze sp. zn. III.ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023, v zmysle ktorých „Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo“... „V prípade čiastočnej škody účelnosť nákladov zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie..., resp. „...Poškodený, ktorému na motorovom vozidle vznikla čiastočná škoda, a poškodený, ktorému vznikla škoda totálna, sa nachádzajú v porovnateľnej situácii, keďže obaja nemôžu z objektívnych dôvodov užívať svoje vlastné motorové vozidlo a riešenie im ponúka nájom náhradného vozidla. Legitímna je preto otázka, prečo má byť poškodený, ktorému vznikla na motorovom vozidle totálna škoda v horšom postavení ako poškodený, ktorému vznikla škoda čiastočná, do ktorého ho dostane taký výklad právnej normy, podľa ktorého účelnosť nákladov možno považovať len do oznámenia poisťovne o spôsobe likvidácie. Poškodený ani po tomto oznámení poisťovne nemôže naďalej využívať svoje vlastné motorové vozidlo, čiže nedochádza k zmene jeho postavenia a naďalej je nútený využívať náhradné motorové vozidlo. Na základe uvedeného tak možno považovať dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácii škodovej udalosti za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady“.

1.3 V danej veci mal súd prvej inštancie za nesporné, že poškodené vozidlo bolo odovzdané do opravy dňa 01.10.2024 nájom trval od 02.10.2024 do 23.10.2024 s tým, že poškodený si vozidlo vyzdvihol z opravy 23.10.2024 a po túto dobu trval aj nájom náhradného vozidla, teda nájom trval 22 dní. Oprava bola ukončená 22.10.2024, krycí list zo strany žalovaného bol doručený dňa 23.10.2024 a ihneď dňa 23.10.2024 si poškodený vyzdvihol vozidlo z opravy. Zhrnul, že pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Celú uvedenú dobu preto možno považovať za dobu, po ktorú boli náklady na nájom náhradného vozidla vynaložené účelne, keďže poškodený bol po uvedení doby v dôsledku predmetnej škodovej udalosti vylúčený z užívania svojho motorového vozidla. Doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťovcom žalovaného a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poisťovnej udalosti prešla na poisťovňu. Súd prvej inštancie označil za absurdné, aby poškodený bol nútený na území SR si „dohľadávať“ autoservis, ktorý čo najrýchlejšie opraví jeho vozidlo. V tomto smere teda nemožno poškodenému ani pričítať porušenie všeobecnej preventívnej povinnosti (§ 415 OZ), t. j. povinnosti správať sa tak, aby škoda nevznikla (v danom prípade aby sa škoda nenavyšovala). Poškodený si riadne platí povinné zmluvné poistenie a súd nevidí žiadny racionálny dôvod na takýto absurdný postup. Navyše v danej veci bolo vozidlo opravované v servise, ktorý je zmluvným parterom žalovaného. K Odbornému vyjadreniu predloženému žalovaným konštatoval, že ide o dôkaz, ktorým sa snažil žalovaný preukázať primeranú dĺžku opravy. Toto Odborné vyjadrenie však vôbec nezohľadňuje individuálne okolnosti prejednávanej veci, t.j. okolnosti priebehu opravy, vyťaženia autoservisu a pod., a závery znalca sú učené v čisto hypotetickej rovine bez toho, aby znalec navštívil autoservis, vyžiadal si od autoservisu potrebné informácie a podklady. Napokon sám žalovaný zo záverov znalca nevychádzal, keď poskytol poisťné plnenie za dobu nájmu v trvaní 17 dní, pričom znalec konštatoval, že oprava mala podľa jeho názoru trvať 13,4 hodiny. Súd prvej inštancie vychádzal z aplikovateľných postulátov formulovaných Ústavným súdom SR v náleze sp. zn. III. ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023, v zmysle ktorých „Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo“. „V prípade čiastočnej škody účelnosť nákladov zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie.“

1.4

Mal za to, že v prejednávanom prípade tak nebolo preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného - nákladmi za nájom náhradného vozidla v období počas opravy vozidla, ktorá doba bola zároveň dobou nájmu, a to inou „škodovou udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému či nedbanlivostnému konaniu poškodeného. Konštatoval, že nezistil, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola

príčítateľná poškodenému, naopak, doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovaného a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poisťovni prešla na poisťovňu. Opätovne sa tu žiada zdôrazniť, že účelom povinného zmluvného poistenia je krytie škôd vzniknutých pri prevádzke motorových vozidiel tak, aby tieto neplatili škodcovia a už vôbec nie poškodení, a to vzhľadom na pravidelné platenie poisťného v prospech poisťovne. Pokiaľ žalovaný v rámci svojej procesnej obrany poukazoval na Stanovisko Národnej banky Slovenska, v zmysle ktorého „...poškodený má nárok na zapožičanie náhradného vozidla odo dňa poškodenia do ukončenia opravy poškodeného vozidla v súlade s dĺžkou opravy podľa technológie opravy vozidla danej výrobcom konkrétnej značky motorového vozidla a primeraným časovým úsekom na objednanie nevyhnutne potrebných náhradných dielov“, tak súd uzatvára, že takéto stanovisko nie je pre súd záväzné. Tiež pokiaľ žalovaný odkazoval na rôzne rozsudky iných prvoinštančných, či odvolacích súdov, týmito rozsudkami tiež súd nie je viazaný, nakoľko v zmysle ust. § 193 Civilného sporového poriadku, je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

1.5

Pokiaľ žalovaný v rámci svojej procesnej obrany tvrdil, že poškodený si mal vyžiadať od žalovaného krycí list, súd konštatuje, že poškodený takúto povinnosť nemá, naopak, ako je už uvedené, v danej veci bolo vozidlo opravované v servise, ktorý je zmluvným parterom žalovaného, ktorý má v tejto otázke komunikovať so svojim zmluvným partnerom, pričom žalovanému je notoricky známa predmetná prax autoservisov. Nemožno teda prisvedčiť obrane žalovaného, že poškodenému nič nebráni prevziať si po ukončení opravy svoje vozidlo a užívať ho. Tiež sa žalovaný bránil aj tým, že podľa jeho názoru je predmetná nájomná zmluva neplatná. Súd však prijal záver, že predmetná nájomná zmluva je platným právnym úkonom, navyše takáto nájomná zmluva nemusí mať písomnú formu, podstatné, je že doba trvania nájmu bola v danej veci nesporné preukázaná aj inými dôkaznými prostriedkami. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že z malý technický preukaz vozidla sa v prílohách k vyjadreniu nenachádza, nie je tomu tak, malý technický preukaz je súčasťou spisu. V tejto súvislosti súd uzatvára, že žalobca riadne preukázal, že vlastníkom predmetného vozidla je spoločnosť Renovácia diskov s. r. o., pričom od 30.01.2025 predmetná spoločnosť vystupuje pod novým obchodným menom Michal Works s.r.o. Taktiež žalobca predložil Rámcovú zmluvu z ktorej vyplýva možnosť žalobcu dať vozidlá do podnájmu tretím osobám. Bolo teda nesporné, že žalovaný nenahradil škodu vo vzniknutom rozsahu, naopak, žalovaný poisťné plnenie bez preukázania existencie dôvodov uvedených v ust. § 5 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., svojvoľne krátil, a teda poskytol poisťné plnenie iba za dobu 17 dní nájmu, namiesto za dobu 22 dní nájmu. Zo všetkých uvedených dôvodov, vychádzajúc z vykonaného dokazovania preto súd žalobe v celom rozsahu, čo do istiny vyhovel. Žalobcovi priznal aj úroky z omeškania z priznanej sumy od 29.11.2024. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal vo veci plný úspech, preto mu súd proti žalovanému ako neúspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté v zmysle cit. ust. § 262 ods. 2 CSP do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

2.

Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie žiadal zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne, prípadne aby napadnutý rozsudok bol zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mal za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné, ďalej že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

2.1

Žalovaný namietal, že nájom náhradného vozidla v trvaní 22 dní nebol nevyhnutný a účelný. Žalovaný priznal poškodenému nájom náhradného vozidla za obdobie 17 dní, pretože takto určený rozsah dní mal, v zmysle kalkulácie, postačovať na opravu vozidla. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s viacerými námietkami žalovaného, napr. so skutočnosťou, že dôvodnosť neprímerane dlhej opravy

vozidla mal preukázať žalobca, resp. že v zmysle kalkulácie s údajmi priamo od výrobcu vozidla mala byť oprava ukončená omnoho skôr, tak ako to potvrdil aj znalecký úkon - Odborné vyjadrenie súdneho znalca E. F. B.. Súd prvej inštancie absolútne opomenul závery odborného vyjadrenia, o odbornom vyjadrení, ktoré predložil žalovaný sa vo svojom, už tak mimoriadne strohom odôvodnení rozsudku, zmieňuje len okrajovo v jednom odseku, a ani v tomto odseku sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho závermi. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného nevysporiadal s kardinálnymi otázkami konania, nevysvetlil: aké dôvody ho viedli k záveru o opodstatnenosti nájmu náhradného vozidla, nevysvetlil, na základe ktorých dôkazov považoval nárok za dôvodný, prečo absolútne neprihliadol na odborné vyjadrenie. Súd prvej inštancie stroho konštatoval, že tvrdenia žalobcu sú nesporné a obrana žalovaného je neúčinná, avšak bez riadneho vysvetlenia svojho postoja a takého rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu, že nájom náhradného vozidla bol účelný po dobu 22 dní bez toho, aby žalobca predložil akýkoľvek dôkaz podporujúci toto tvrdenie, napríklad nutnosť zotrvania vozidla v servise z dôvodu nedostupnosti náhradných dielov či iných dôvodov. Práve naopak autoservis potvrdil, že počas opravy sa nevyskytla žiadna neočakávaná prekážka, ktorá by autoservisu bránila opraviť vozidlo v primeranej dobe. Podľa žalovaného priznanie nájmu náhradného vozidla súdom prvej inštancie v plnom rozsahu, teda v rozpätí 22 dní je o to zarážajúcejšie, že samotná pracovnosť opravy bola určená na 12,1 hodiny, teda dva až tri dni, čo žalovaný podložil aj predložením odborného vyjadrenia súdneho znalca, pričom žalobca žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo by mal byť nájom v dĺžke 22 dní nevyhnutný a účelný. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp.zn. 11Co/38/2024 zo dňa 20.11.2024 a v ňom vyslovený právny názor v obdobnej veci. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo svojvôle, je nepreskúmateľné a arbitrárne. Ďalej žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina 13Cob/138/2019 z 03.12.2019 rozhodnutie Ústavného súdu ČR SP. zn. IV.ÚS 2043/17 zo dňa 14.2.2018.

2.2

Žalovaný ďalej namietal, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie postupoval arbitrárne, nezaoberal sa jednotlivými námietkami žalovaného voči uplatnenému nároku, ktoré žalovaný špecifikoval v odpore proti platobnému rozkaz. Poukázal na povinnosť súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, čo konštatoval Ústavný súd SR nespočetne veľakrát napr. v náleze III. ÚS 119/03, I. ÚS 226/003, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, III. ÚS 36/2010, I. ÚS 114/08, I. ÚS 290/2015 zo dňa 07.10.2015. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Obo 77/2010 zo dňa 19.05.2011 a v ňom vyjadrený právny názor ohľadne potreby odôvodnenia rozhodnutia. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia vymedzené v ustanovení 220 ods. 2 CSP a zároveň je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu v zmysle ust. 46 ods. 1 ústavy SR.

3.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Podľa žalobcu súd sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy. Zároveň sa vysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami žalobcom uplatneného nároku. Skutočnosť, že súd nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení. Pokiaľ ide o výšku žalovaného a priznaného nároku, žalobca sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktoré je z pohľadu žalobcu plne súladné s charakterom, účelom a povahou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Žalovaným prezentované skutkové a právne okolnosti v jeho odvolaní podľa názoru žalobcu neodôvodňujú zmenu rozhodnutia alebo zamietnutie uplatneného nároku. Žalobca sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia a právnym posúdením veci zo strany prvostupňového súdu.

3.1

Žalobca uviedol, že argumentácia žalovaného nemôže obstáť. V konaní bolo preukázané, že autoservis nevydá poškodenému jeho motorové vozidlo, pokiaľ nemá aspoň deklarované krytie nákladov za opravu poškodeného vozidla, a to buď formou vystavenia krycieho listu, resp. poskytnutím peňažného plnenia zo strany poisťovne. Poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 322/2025 zo dňa 17.07.2025, ktorý v právnej veci sťažovateľa – žalobcu – vyslovil porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Žalobca v nadväznosti na právne závery označeného nálezu uviedol, že z vyššie uvedeného teda vyplýva, že ak autoservis vydá opravené vozidlo po úhrade nákladov na opravu motorového vozidla, resp. doručení krycieho listu zo strany poisťovne, a žalobca preukáže súdu, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo autoservisu a kedy mu bolo opravené motorové vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu

náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených s jeho prenájmom. Namietal, že predloženému odbornému vyjadreniu nemožno absolútne priznať relevanciu a to práve z dôvodu, že je nelogické a absurdné, aby bolo v tomto štádiu konania - teda ex post po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazované okrem účelu náhradného vozidla užívaného po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise aj samotná doba, po ktorú bolo vozidlo poškodeného opravované, t. j. konkrétny čas, po ktorý autoservis vykonával práce na vozidle poškodeného. Podľa žalobcu je odborné vyjadrenie absolútne účelové spochybňovanie trvania opravy zo strany poisťovne, keď potrebný čas na vykonanie opravy je z technického hľadiska znalcom odhadovaný bez znalostí konkrétnych podmienok na strane autoservisu.

4.

Žalovaný sa písomne k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

5.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku) (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m/ CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ – žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o povinnom zmluvnom poistení, preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalovaného) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP nie je daný.

7.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne

vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúci za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP preto nie je daný. Konkrétne k odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

8.

Odvolací súd v predložených dôkazoch a postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne také konanie, ktoré by bolo možné posúdiť ako rozporné so zákonom. Súd prvej inštancie stručne a jasne vysvetlil, ako na vec nahliadal, ako ju posúdil, pričom skutočnosť, že žalovaný s týmto posúdením nie je spokojný, nezakladá vadu rozhodnutia v podobe jeho nepreskúmateľnosti, alebo arbitrárnosti. Rozhodnutia súdu nemusia byť vedeckými prácami, ale majú poskytnúť jasné a zrozumiteľné odôvodnenie, čo v tomto prípade preukázateľne splnené bolo. Ďalej odvolací súd k označeným rozhodnutiam krajských súdov konštatuje, že nie je viazaný ich právnym názorom. Odvolací súd konštatuje, že žalovaným označené rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemajú na posúdenie prejednáwanej veci vplyv, pričom ich nemožno vykladať tak, že ich právne závery v súdnej veci bránia priznanie odôvodneného nároku žalobcu.

9.

Odvolací súd sa plne stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca má nárok na zaplatenie nájomného za dni 22 dní. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 602/2022, s ktorého závermi sa odvolací súd plne stotožňuje, a podľa ktorého: „Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. ... V prípade totálnej škody ale krajský súd dospel k záveru, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je neúčelná, a v prípade sťažovateľky tento moment nastal, keď jej žalovaná oznámila spôsob likvidácie škodovej udalosti (neúčelnosť opravy vozidla). Tento záver však ústavný súd považuje za ústavne neudržateľný. Poškodený, ktorému na motorovom vozidle vznikla čiastočná škoda, a poškodený, ktorému vznikla škoda totálna, sa nachádzajú v porovnateľnej situácii, keďže obaja nemôžu z objektívnych dôvodov užívať svoje vlastné motorové vozidlo a riešenie im ponúka nájom náhradného vozidla. Legitímna je preto otázka, prečo má byť poškodený, ktorému vznikla na motorovom vozidle totálna škoda v horšom postavení ako poškodený, ktorému vznikla škoda čiastočná, do ktorého ho dostane taký výklad právnej normy, podľa ktorého účelnosť nákladov možno považovať len do oznámenia poisťovne o spôsobe likvidácie. Poškodený ani po tomto oznámení poisťovne nemôže naďalej využívať svoje vlastné motorové vozidlo, čiže nedochádza k zmene jeho postavenia a naďalej je nútený využívať náhradné motorové vozidlo. Na základe uvedeného tak možno považovať dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady. Za oznámenie o ukončení šetrenia škodovej udalosti nie je možné považovať predbežné oznámenie poisťovne o rozsahu poškodenia vozidla, t. j.

oznámenie o spôsobe, akým bude poisťovňa ďalej pri šetrení škodovej udalosti postupovať. Dôležitým kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti užívania náhradného vozidla môže v okolnostiach prípadu byť doručenie oznámenia o ukončení likvidácie (ukončenie šetrenia) škodovej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, keď poškodený ich prijatím (až) získa možnosť využívať hodnotu, ktorú pred škodovou udalosťou plnohodnotne realizoval využívaním poškodeného vozidla.“ Správne súd prvej inštancie uzavrel, že oprávnená doba nájmu bola 22 dní. Poškodený nájom bezdôvodne nepredlžoval. Nájom náhradného motorového vozidla trval len nevyhnutný čas a náklady na nájomné boli nevyhnutnými a účelne vynaloženými nákladmi súvisiacimi so škodou spôsobenou na motorovom vozidle. Ak žalovaný namietal dĺžku vykonávania opravy poškodeného vozidla s poukazom na čistý čas opravy vyplývajúci z faktúry za opravu a s poukazom na odborné vyjadrenie č. 202501005395049/2025 od E. F. B., tak tieto námietky nie sú dôvodné. S odvolacou námietkou žalovaného, že oprava mala trvať 17 dní, pričom mal vychádzať z technologických postupov udávaných výrobcom, z času na objednanie náhradných dielov, z času potrebného na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami, ako aj času súvisiaceho s prestojmi zo strany poisťovne sa odvolací súd nestotožňuje. Rovnako sa nestotožňuje s tým, že súd prvej inštancie by sa s týmto dôkazom nezaoberal a neposudzoval by ho. Urobil tak v ods. 14, v ktorom výslovne uviedol, že toto Odborné vyjadrenie vôbec nezohľadňuje individuálne okolnosti prejednávanej veci, t.j. okolnosti priebehu opravy, vyťaženia autoservisu a pod. a závery znalca sú učinené v čisto hypotetickej rovine bez toho, aby znalec navštívil autoservis, vyžiadal si od autoservisu potrebné informácie a podklady. Skutočnosť, že žalovaný s posúdením tohto dôkazu súdom prvej inštancie nesúhlasí, neznamená porušenie procesných práv strany sporu, alebo nedostatočné skutkové zistenia. Naviac odvolací súd konštatuje, že znalec prijal záver, že oprava mohla trvať najviac 16 pracovných dní (viď záver odborného vyjadrenia). Autoservis vykonávajúci opravu má otvorenú servisnú časť len v pondelok až piatok (v sobotu servis nefunguje). Pri spočítaní pracovných dní do 02.10.2024 do 23.10.2024 je zrejmé, že toto obdobie tvorilo 16 pracovných dní (so započítaním aj 02.10. a 23.10.), a teda ak by aj súd mal prihliadnuť na odborné vyjadrenie, tak oprava bola realizovaná v časovom horizonte súladnom s predmetným odborným vyjadrením, a teda dôkaz predložený žalovaným preukazuje dôvodnosť nároku žalobcu. Odvolací súd dopĺňa, že právny predchodca žalobcu – poškodený bol obmedzený z objektívnych dôvodov v užívaní svojho poškodeného vozidla počas vykonávania opravy škôd vzniknutých pri poistnej udalosti, ktorú zapríčinil klient žalovaného a v kontexte aj s poukazom na vyššie citovaný Nález Ústavného súdu SR riešenie mu ponúka nájom náhradného vozidla, ktorého účelom je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodenej, až do momentu kedy môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu, je potrebné vychádzať predovšetkým z reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie plynie, že motorové vozidlo poškodenej bolo v servise od 02.10.2024 do 23.10.2024.

9.1

Dôkazné bremeno preukázania žalovaným tvrdenej neúčelnosti nájmného v rozsahu vyplývajúcom zo žalobcom predložených dôkazov bolo na strane žalovaného. Tento toto dôkazné bremeno neunesol a jeho procesná obrana paradoxne preukázala dôvodnosť žaloby. Je potrebné vziať do úvahy aj to, že autoservis neopravuje v danom čase výlučne jediné vozidlo (vozidlo poškodeného), že dĺžka opravy je závislá od dodania náhradných dielov, obsadenosti autoservisu, od počtu pracovníkov autoservisu. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je potrebné považovať dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poistná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024). V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poistnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne vo forme krycieho listu. K obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, podľa ktorého k zmene postavenia na strane poškodeného nedochádza už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t. j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu. Za účelnú dobu nájmu je preto potrebné považovať moment, keď bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému – od 02.10.2024 do 23.10.2024. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a

škodou bola prerušená, a preto celú uvedenú dobu možno považovať za dobu, po ktorú boli náklady – nájom náhradného vozidla vynaložené účelne. V rámci účelnosti nájmu motorového vozidla odvolací súd uvádza, že dobu nájmu počas opravy poškodeného motorového vozidla žalobca predloženými a okresným súdom vykonanými dôkazmi preukázal ako účelnú a nevyhnutnú, ktorá zodpovedala druhu opravy. Odvolací súd v tejto veci poukazuje na najnovší nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 291/2025-56 zo dňa 06.08.2025, ktorý podrobne rozoberá obdobnú skutkovú situáciu pri posudzovaní odborných vyjadrení predkladaných žalovaným. Odvolací súd konštatuje, že bude v obdobných prípadoch postupovať v súlade s týmto nálezom.

10.

Ďalšie argumenty žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou, zvlášť ak žalovaný nešpecifikoval, s ktorými konkrétnymi námietkami v odpore sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Nie je úlohou odvolacieho súdu abstrahovať zo súdneho spisu odvolacie námietky pre žalovaného.

11.

Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

12.

Na základe vyššie uvedeného vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky žalovaného ako neopodstatnené, a pretože nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

13.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).